

[Lawaetz]

kr. Det første, man gør, er at undre sig over, at skattegæld og påløbne renter kan blive til et så kæmpestort beløb pr. ejendom. Det er klart, at med denne ændring vil beløbet stige, både antallet af lån og deres størrelse. Det betyder også, at det offentlige har pant i 14.000 ejendomme, og også dette tal vil stige.

Hr. Taanquist sagde smukt, at han glædede sig over indenrigsministerens initiativ. Jeg synes, det er en smuk socialistisk tankegang, at man skal hjælpe folk, der er i forlegenhed. Jeg kunne spørge, hvad der egentlig er årsagen til, at man nu går videre og er så folkelige, at man også hjælper folk, der ikke direkte er i forlegenhed, nogle, der normalt ikke hører til hr. Taanquists interesseområde. Hvad er så den reelle baggrund? Er det menneskelig, idealistisk tankegang, eller er det en idé om, at man gerne vil have pant i mere end 14.000 ejendomme i Danmark, f. eks. i 20.000 ejendomme? Er det et lille skridt mod at lave en pæn socialisering på det område? Jeg ved det ikke.

Fremskridtspartiet siger naturligvis tak for, at man denne gang laver en lov, der ikke snævert er afgrænset til, hvad skal man sige, folk, der sidder lidt hårdt i det, at man tager både fremskridtsfolk, venstrefolk og konservative med i denne gunstige låneordning. Det kan vi tiltræde, samtidig med at jeg tilslutter mig udtalelserne fra de foregående ordførere for venstre og konservative om, at der i princippet ligger noget trist i, at folk ikke kan klare sig selv.

Grethe Lyngs (CD):

Da centrum-demokraternes ordfører i denne sag ikke kan være til stede, skal jeg på mit partis vegne give tilslutning til lovforslaget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg vil også sige på kristeligt folkepartis vegne, at vi kan tilslutte os forslaget. Det er jo et forslag, vi har bearbejdet, før valget kom, og som er indeholdt i det tidligere forlig.

Det er ganske morsomt, når hr. Lawaetz begynder at snakke om socialisme i forhold til dette lovforslag. Jeg vil kalde det lex Erhard, hvis jeg må, og er der noget, jeg ikke ønsker at beskyldte hr. Erhard Jakobsen for, så er det socialisme, i alt fald har han mang-

foldige gange ønsket, at vi skulle give de ældre denne mulighed. Det er jo ikke noget, vi tvinger de ældre til; det er en mulighed, vi giver dem. Jeg synes, det er en udmærket mulighed, og derfor kan vi tilslutte os forslaget.

Det er da klart, at nogle, når nu alle får denne mulighed, vil misbruge det. Hvis man ikke har brug for at få disse penge infrosset, at få dette lån, så kan man selvfølgelig med den forrentning, der er tale om her, bruge sine midler på andre måder. Så man får en bedre forrentning, det er da givet. Men det er altså de småting, vi må tage med, hvis vi vil have generelle ordninger, og jeg mener, at generelle ordninger er at foretrække fremfor alle disse ordninger, hvor vi skal undersøge hvert enkelt tilfælde. Her bliver det sådan, at enhver kan søge om det og få det, så vidt jeg da har forstået udformningen; det var i alt fald sådan, det skulle udformes. De kan altså søge det og få det, hvis de vil. Det er rimelighed og lighed.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg vil gerne i anledning af diskussionen om faderskabet i forbindelse med loven her sige, at det var et forslag, jeg meget gerne bragte frem i de forhandlinger, der dengang blev ført.

Jeg anser forslaget for at have to hovedformål, hvoraf det første naturligvis er langt det vigtigste, nemlig at give nye grupper af ældre en bedre mulighed for at blive i den ejendom, de havde muligheder for at betale uden videre, mens de havde normale indtægter i de lidt yngre år. Det andet formål er at forenkle – men det er bestemt ikke hovedformålet – lovgivningen og administrationen af lovgivningen, og det er i hvert fald utvivlsomt, at det opnår vi også.

Jeg vil gerne til hr. Flemming Jensen, som nævnte, at henstillingen om et uforandret ejendomsskatteprovenu ikke var fulgt i alle kommuner, sige, at det ved jeg godt at den ikke blev alle vegne. Man har åbenbart vurderet sit skattebehov lidt anderledes, end de andre kommuner har gjort det. Totalt steg provenuet fra 1981 til 1982 dog kun med i underkanten af 2 pct. uanset den almindelige pris- og lønstigning, så generelt set kan vi godt tillade os at sige, at man har været me-